

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA LOHTAJALLA
Lähetysjuhlassa 29.6.2013 klo 10.30
Antti Saarenketo

Minulla on ilo ja kunnia tuoda terveiset Etelä-Sudanista. Monet, monet kristityt ja seurakuntien työntekijät lähettävät lämpimät ja siunaavat terveiset tänne kokoontuneelle evankeliumijuhlakansalle. Erityisesti Etelä-Sudanin ja Sudanin kirkon piispa Noah Wilson Rule käski välittää kiitoksen täyttämät terveiset. Ottakaa siis nämä terveiset vastaan. Sley on saanut olla aitiopaikalla, näkemässä valtion itsenäisyyden, ja on saanut tehdä työtä luterilaisessa kirkossa, joka elää voimakkaan kasvun aikaa. Mitä se tarkoittaa? Se tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että ihmiset löytävät kirkon työn kautta Jeesuksen elämäänsä. Tällainen kasvu on valitettavasti harvinaista monissa osissa luterilaista maailmaa. Me kyllä lihomme, mutta emme kasva, ja se on eri asia. On siis etuoikeus ja Jumalan suurta rakkautta, että saamme olla näkemässä mitä Hän yhäti tekee, kun kokonaiset kylät muuttuvat Jumalan sanan vaikutuksesta.

Evankeliumi on edelleen Jumalan tyköä tullut valtava voima, joka muuttaa yksittäiset ihmiset ja kansat. Se ei ole kytketty vain lähetystyöntekijään, vaan se etenee savanneilla, sademetsissä, kinttupoluilla – se kulkeutuu kävellen, polkupyörillä, kevytmoottoripyörillä syrjäisempäänkin kolkkaan meidän uskollisten afrikkalaisten kristittyjen voimin. Olen katsellut heidän työtään. Mikä heille on yhteistä? Se on täydellinen luottamus asiaansa, Jumalan voimaan ja Hänen Sanaansa. Olen joskus miettinyt, mitä he saisivatkaan aikaiseksi, jos heillä olisi ne mahdollisuudet ja varat, mitkä suomalaisilla kristityillä on. Sitten on nähnyt heitä katsellessani, ja heidän kanssaan työskennellessäni yhden suurenmoisen asian. Jeesus on heidän kanssaan ja siunaa heidän työnsä. Siinä se salaisuus onkin.

Evankeliumin välittäjänä nämä veljet ja sisaret ovat ehdottomasti samaa mieltä kuin Jeesus, joka on heidät työhön kutsunut. Raamatun sana on heille pyhä. Tuolla Etelä-Sudanissa ollessani olen toivon mukaan päässyt ymmärtämään jotakin. Jos ihminen ei näe sitä valoa, joka meidän Vapahtajaltamme tulee, ei vika ole valossa, vaan vika on meissä ihmisissä. Tänä päivänä oleva sekaannus ja kaaos etenkin ns. länsimaissa ei ole todistusta kristinuskon heikkoudesta, vaan siitä mihin joudutaan, kun Kristus hylätään.

Olen ollut näkemässä ja todistamassa teidän lähettämänänne, kun sodan ja terrorin runtelemat nuoret ja lapset sananmukaisesti juoksevat Jeesuksen luo. Ja Hän ottaa heidät vastaan. Kun pastori pyytää Etelä-Sudanin Pajokin kirkon alttarilta: ”Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut”, niin satoja lapsia ja nuoria ryntää alttarille niin, että kirkon maalattia pölyää monta minuuttia vielä sen jälkeen. Se ei paljon haittaa, koska tuuletus toimii, koska kirkossa ei ole seiniä, vain ruosteinen katto. Mitä heille alttarilta sanotaan: ”Ette ole tullut pastorin eteen, olette tulleet Jeesuksen luo. Hän rakastaa ja ruokkii teidät.”

Tai mieleeni muistuu kaksi noin 17-vuotiasta nuorta. He olivat myöhästyneet omasta syrjäisestä kyläkirkosta, kun olimme vierailleet siellä. He olisivat halunneet päästä kasteelle, koska Jeesus oli tullut heille rakkaaksi. Olimme jo muulla, toisessa kyläkirkossa, kun nämä veljet ilmestyivät sinne lähes yhtä nuoren evankelistan kanssa. Pojat olivat lähteneet yötä vasten kävellen, tulleet monta tuntia vaaroista välittämättä päästäkseen kasteelle. Päästäkseen Jeesuksen luo. Rakkaat kuulijat Pojat tiesivät mitä Jeesuksen

kanssa eläminen merkitsee. Sen ymmärsi myös nuori evankelista, joka kutsumuksensa tietäen lähti oppaaksi poikien matkaan.

Näitä kertomuksia riittäisi. Pelastus on aina persoonakohtainen, ei kollektiivinen. Mihin päättäisin? Näihin Jesajan sanoihin Jes. 45:24: ”Näin minusta sanotaan: - Vain Herralla on voima, hän tekee pelastuksen tekoja.”